

ת"פ 59038/12/12 - מדינת ישראל נגד עבד אלרחים ג'בארי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 59038-12-12 מדינת ישראל נ' ג'בארי
בפני כבוד השופטת הדסה נאור

בעניין:	מדינת ישראל	איציק אמיר	המאשימה
	ע"י ב"כ עו"ד		
	נגד		
	עבד אלרחים ג'בארי		
	ע"י ב"כ עו"ד	עסליה	הנאשם

הכרעת דין

1. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום התגוררו הנאשם ומ' מ' (להלן: "המתלונן") באום אל פחם ובמהלך משחק כדורגל שהתקיים ביום שבת ה- 11.8.12, בין קבוצות הכדורגל של אום אל פחם ורעננה, במגרש באום אל פחם (להלן: "המגרש"), פרץ ביצע המגרש ויכוח בין הנאשם למתלונן.

על פי הנתען בעובדות כתב האישום, על רקע הוויכוח המתואר לעיל, הגיע הנאשם בתאריך 14.8.12 סמוך לשעה 09:27 למקום עבודתו של המתלונן ברחוב נתן אלתרמן 4 בת"א ותקף את המתלונן שלא כדין בכך שהכה אותו באגרופים לפניו ולגופו ובעט בו.

המתלונן נפל לרצפה והנאשם המשיך לחבוט בו, לבעוט בו ובשלב מסוים הפשיל את נעלו מרגלו והחל לחבוט עם הנעל במתלונן שהיה שרוע על הרצפה, כאשר כל העת המתלונן צועק צעקות כאב וקורא לעזרה.

כתוצאה מכך החל לרדת למתלונן דם רב מפניו ונגרמו לו חתך סביב עין שמאל, נפיחות באזור אוקסיפיטלי, רגישות במותן שמאל ושפשופים בגפיים שהינן חבלות ממש, כמו כן נזקק המתלונן לתפרים בפניו.

על כל אלה מואשם הנאשם, בפרק הוראות החיקוק, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, על פי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. במענה לכתב האישום הודה **הנאשם**, באמצעות בא כוחו, בנוכחותו בזמן ובמקום האירוע, אך כפר במיוחס לו בכתב האישום וטען כדלקמן:

א. במהלך הוויכוח שפרץ בינו לבין המתלונן במגרש קילל אותו המתלונן.

ב. במועד האירוע פגש את המתלונן וביקש לברר עמו מדוע קילל אותו.

ג. בתגובה הרים המתלון את ידו למעלה ושניהם נפלו יחד כשהוא מעל המתלון.

ד. כתוצאה מהנפילה נחבל המתלון וגם לו נגרמה שריטה.

3. מטעם **המאשימה** העידו המתלון, שני עדי ראיה, ישראל מיבר (להלן: "**עד הראיה מיבר**") וחיים רפטוב (להלן: "**עד הראיה רפטוב**"), רס"ר משה חדד אשר גבה את הודאת הנאשם בתחנת תל-אביב צפון ורס"ר מיכאל דניאל שערך דוח פעולה והוגשו סיכום אשפוז ממחלקת השהייה במרכז הרפואי ת"א ע"ש סוראסקי ותצלומי החבלות במתלון.

ראיות ההגנה נסמכות על עדותו של הנאשם.

4. מאחר שגרסת המתלון וגרסת הנאשם סותרות זו את זו בנקודות שהן בלב המחלוקת והנוגעות לשאלה האם תקף הנאשם את המתלון וגרם לחבלותיו, כטענת המתלון, אפתח דווקא בסקירת עדויותיהם של עדי הראיה האובייקטיביים, השופכות אור על ההתרחשות, גם אם לא היו עדים לראשיתה.

5. בעדותו הראשית תיאר עד הראיה מיבר כי במועד האירוע ישב בכיסא במרפסת בדירתו, כשלפתע שמע צעקות רמות בשפה הערבית וכשהביט החוצה מבעד התריסים הבחין כי: "[...] **שני אנשים מתווכחים [...] באיזשהו שלב אדם אחד התחיל לתקוף את השני [...] הוא חבט בו, הטיל אותו על רצפה, המשיך לבעוט בו, חלץ את הנעל והמשיך לחבוט בו. נשמעו צעקות הצילון [...]**."

הצטרפו כמה אנשים, ניסו להפריד והדבר לא צלח [...] באיזשהו שלב האדם שהיכה עזב את האדם המוכה ונעלם [...] הרימו את הבחור המוכה, הושיבו אותו על שפת המדרכה מתחת למרפסת והוא היה עם דם [...]."

לשאלה מה עשה האדם המוכה, השיב כי: "**ניסח להתנוון. הוא לא היה אקטיבי יותר מדי**". לדבריו, משהבחין באלימות פיזית, הזעיק משטרה אשר הגיעה למקום כ-5 דקות לאחר הימלטות הנאשם מהמקום. לאחר מכן, לדבריו, פונה המתלון באמבולנס לקבלת טיפול רפואי.

תיאור דומה עלה גם **בחקירתו הנגדית** של עד הראיה מיבר. שם, לשאלה האם יכול לזהות את האדם המוכה, הצביע בזהירות על המתלון שנכח באולם וטען כי ראה את המתלון לראשונה במועד האירוע, אף כי לא שלל את האפשרות שנתקל בו בשכונת מגוריו עוד לפני כן.

לשאלת ב"כ הנאשם בנוגע לנוכחותם של כ-3-5 אנשים בזירה אשר ניסו להפריד בין המתלון לנאשם כפי שתיאר בעדותו הראשית, אישר את גרסתו, אם כי לא במלוא הביטחון וכן התקשה לדייק ולמקם את נוכחותם של אותם האנשים על פני ציר הזמן: "[...] **אני מניח שכן [...] אני מניח שהאנשים היו שם. זה קרה מזמן ולכן אני משיב שאני מניח שכן**."

לשאלה האם הבחין כי הנאשם השתמש בכלי חד כלשהו שלטענת המתלונן גרם לחבלותיו, השיב כי: "לא ראיתי שהמוכה נדקר או נחתך באמצעות איזשהו מכשיר".

6. עד הראייה רפטוב ציין בעדותו הראשית כי הוא מכיר את המתלונן בתור עובד ניקיון בבניין מגוריו במשך כ-12 שנים.

על פי גרסתו, במועד האירוע שהה בדירתו כשלפתע שמע צעקות. תחילה, לדבריו, התעלם מכך, אך הצעקות לא חדלו ומשכך הביט החוצה והבחין באדם גדול בעל שער אפור גוהר מעל המתלונן אשר ניסה להתגונן: "[...] הוא (הנאשם - ה.נ.) ממש היכה אותו עם אגרופים בפנים [...]. הוא ממש שכב על הרצפה במצב של התגוננות. ברור שזאת לא הייתה תקיפה על רקע התגרות [...]. ראיתי אותו על הרצפה, מנסה להגן על עצמו ומקבל אגרופים בראש. הוא בעיקר חטף ולא הצליח להתגונן".

עוד תיאר בעדותו שירד מיד למטה, שם הבחין במתלונן ששכב על הרצפה כשלידו עמדה אישה. לדבריו, מבלי להתעכב רץ לכיוון אליו סבר שברח הנאשם, אם-כי לא הצליח לאתרו.

כששב למקום, היו סביב המתלונן אנשים שהושיבו אותו. בהמשך, לדבריו, פונה המתלונן באמבולנס לקבלת טיפול רפואי.

בחקירתו הנגדית עלה תיאור דומה. גם כשהתבקש ע"י ב"כ הנאשם לתת הסבר על כך כי דבריו סותרים את גרסתו של עד הראייה מיבר לפיה נכחו בעת האירוע כ-3-5 אנשים. הסביר כי: "[...] הוא (עד הראייה מיבר - ה.נ.) לא ראה. הוא ראה אחרי האירוע. אחרי שהתוקף ברח היו סביבו באמת 3-5 אנשים. תוך כדי האירוע לא היה אף אחד. [...] אני לא ראיתי שמישהו ניסה להפריד [...]". כמו-כן, העלה ב"כ הנאשם מספר שאלות שנועדו להצביע על סתירות מסוימות בתיאור הפרטים המזהים של הנאשם אשר נמסרו על ידי עד הראייה רפטוב בהזדמנויות שונות וכן על ידי עד הראייה מיבר, אך תשובותיו של העד לא סייעו לנאשם, במיוחד כשאין מחלוקת שהנאשם הוא זה שהשתתף באירוע עם המתלונן.

לשאלת ב"כ הנאשם האם הבחין כי הנאשם החזיק בכלי חד כלשהו השיב בשלילה.

7. צילומי החבלות על גופו של המתלונן (ת/4) הוגשו ובהם נראים שטפי דם רבים על פניו של המתלונן, לרבות סימן חבלה בצד שמאל של פניו באזור הקרוב לעין השמאלית של המתלונן.

מסיכום אשפוז של המתלונן מיום 14.08.12 (ת/1) למדים שבבדיקתו נמצא: "[...] חתך סביב עין שמאל, נפיחות באזור אוקסיפיטלי, רגישות במוחן שמאל ושפשופים בגפיים." במיון קיבל המתלונן טיפול רפואי ובמסגרתו נתפר החתך ב-3 תפרים.

האישור הרפואי הוגש בהסכמה ואין מחלוקת בדבר החבלות, כפי שמתוארות גם בכתב האישום.

8. עדויותיהם של עדי הראייה בתיאור האירוע מתיישבים גם עם גרסת המתלונן לפיה הותקף על ידי

הנאשם.

בעדותו הראשית תיאר **המתלונן** כי מספר ימים עובר לאירוע, הגיע למגרש כדי לצפות במשחק הכדורגל על מנת להפיג את השעמום והפגין חוסר עניין מוחלט בקבוצה, במשחק ובתוצאותיו.

לטענתו, התנהל בינו לבין הנאשם, אותו לא הכיר טרם המפגש במגרש, ויכוח מילולי קצר, שערך כשתי דקות, על רקע משחק הכדורגל בו צפו במגרש, כשהנאשם הטיח בו שקילל את אחיו, שהיה מאמן קבוצת הנוער של מכבי אום אל פחם, והוא הכחיש בפניו את הטענה.

בהתייחסו לאירוע הדגיש המתלונן כי נדרש מאמץ ניכר על מנת להגיע אליו ולאחריו במקום עבודתו: "[...] הוא (הנאשם - ה.נ.) נסע 60 ק"מ מאום אל פחם לתל-אביב [...] אם אני לא אגיד לך איפה אני עובד בדיוק קשה למצוא אותי, אז כנראה הוא עקב אחרי הוא תצפת עליי. [...] היו פועלים שעושים שיפוצים והם אמרו לי שמישהו מחפש אותי[...]".

תיאור דומה עלה **בחקירתו הנגדית** של המתלונן שם הרחיב כי בעת אירוע התקיפה נוכחו במקום פועלים אשר גם צילמו את המתלונן על-פי בקשתו. כאשר נשאל האם נמסר מידע זה למשטרה, השיב כי: "[...] מה שחקרו אותי אמרתי [...] אני יכול לזכור מה שאלו אותי במשטרה? אני לא יכול לזכור [...]". וכך תיאר המתלונן את שלדבריו אירע: "[...] והיה ויכוח [...] והוא התחיל להרביץ, הגנתי על עצמי ובסוף לא הצלחתי. מה היה לו ביד אני לא יודע דוקרן או משהו, כתוצאה מהתקיפה היו לי 4 תפירות ליד עין שמאל, והוא בעט בי, הרבה בעיטות ואגרופים [...] הייתי בבית חולים."

כאמור, אין מחלוקת בדבר החבלות.

9. באשר לשימוש בכלי חד כלשהו לגרימת החבלות, מקובלת עליי טענת ב"כ הנאשם לפיה שימוש זה לא הוכח, שכן המתלונן עצמו לא העיד כי הבחין בכלי חד מסוג מסוים בידי הנאשם, וניתן להבין מעדותו, כפי שצוטט לעיל, שהוא רק משער כי הנאשם עשה שימוש בדוקרן או כלי חד אחר, במהלך האירוע, וכי אלה גרמו לו לחתך סביב העין השמאלית.

זאת ועוד, לא הובאה כל ראיה שחבלותיו של המתלונן, לרבות החתך סביב עינו השמאלית, נגרמו מכלי חד כלשהו. גם עדי הראייה שללו את האפשרות שהבחינו בשימוש בכלי חד כלשהו על ידי הנאשם במהלך אירוע התקיפה.

ואכן המאשימה לא ייחסה לנאשם שימוש בכלי חד, במהלך התקיפה כאמצעי לגרימת החבלה הממשית.

10. אל מול עדות המתלונן ועדי הראייה עומדת **עדותו של הנאשם**.

בהודעתו במשטרה מסר הנאשם גרסה לפיה התהפכו היוצרות, שכן היה זה הוא שהותקף על ידי המתלונן ולא כפי שנטען נגדו. הנאשם תיאר כי כבר בעת הוויכוח על רקע משחק הכדורגל באצטדיון באום אל-פחם שהתרחש כמספר ימים עובר לאירוע, ניסה המתלונן לתקוף אותו, אך הנוכחים במקום הצליחו להפריד ביניהם. עוד מסר כי במועד האירוע הגיע למקום עבודתו של המתלונן מאחר שאף הוא עובד בקרבת מקום בתל-אביב, וזאת במטרה לברר עמו מדוע הוא קילל את אחיו במהלך משחק הכדורגל. לגרסתו, המתלונן הוא זה שהרים את ידו על מנת לתקוף אותו, ובעקבות ניסיונו להתגונן, שניהם נפלו ארצה. כתוצאה מנפילה זו, לדבריו, נחבל המתלונן. לחיזוק גרסתו הציג בפני החוקר סימן שפשוף ישן ברגלו הימנית. את המשך האירוע תיאר באופן הבא: **"[...] אני ראיתי אותו (את המתלונן - ה.ג.) הוא נחתך מעל העין אני ראיתי דם והוא תפס את החולצה שלי ולא רצה לעזוב והתחיל לצעוק תזמינו משטרה ואני נבהלתי וביקשתי ממנו לעזוב ואז הלכתי לעבודה שלי[...]"**.

בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם על הגרסה שמסר בהודעתו במשטרה. גם בחקירתו הנגדית כשניתנה לו הזדמנות נוספת לתת הסבר לחבלות שנגרמו למתלונן, חזר וטען כי המתלונן נחבל כתוצאה מהנפילה. לשאלה מדוע לא הזמין אמבולנס כשראה שהמתלונן מדמם השיב: **"ידעתי שיבואו השכנים ושהם יזמינו אמבולנס. הודעתי להורים שלו. אני לא אדם אכזרי שיתקוף וילך [...]** ראיתי שהוא נחתך ולא נפגע בצורה חמורה. נבהלתי. היו אנשים במקום שיעזרו לו. לא היה לי מה לעשות שם. הסתבכתי קצת וחשבתי דבר ראשון להודיע להורים שלו מה קרה[...]"

עוד תיאר כי אכן דיווח למשפחתו של המתלונן אודות האירוע, ובהמשך, שלח את המכובדים למשפחתו של המתלונן על מנת להשיג סולחה בסכסוך בינו לבין המתלונן.

11. כאמור, גרסתו של המתלונן נתמכת בעדויותיהם של שני עדי ראיה אובייקטיביים, ולא הובאה כל ראיה על ידי ההגנה להוכחת טענתם לפיה עדותם הייתה מגמתית לסייע למתלונן.

לטענת עד הראיה מיבר ראה את המתלונן לראשונה במועד האירוע ואף כי לא שלל את האפשרות שנתקל בו בשכונת מגוריו, אין מחלוקת שעל פי גרסתו, שלא נסתרה לא היה לו ואין לו כל קשר עם המתלונן.

עד הראיה רפטוב אישר כי הוא מכיר את המתלונן בתור עובד ניקיון בבניין מגוריו במשך 12 שנה, אך לא נטען ולא הוכח שמדובר ביותר מהיכרות שטחית. לכן לטענה שגם לעד זה היה אינטרס להיטיב עם המתלונן ועל כן לא סיפר על האירוע כהווייתו אין על כל בסיס ראיתי.

ב"כ הנאשם הצביע על סתירות בעדויותיהם של עדי הראיה ובעיקר בתשובותיהם לשאלות האם נכחו אנשים נוספים במקום בעת האירוע ומספרם, משך זמן האירוע, תיאור מבנה גופו של התוקף.

לא מצאתי שהסתירות עליהן הצביע ב"כ הנאשם מהותיות. מדובר באירוע מתגלגל כשכל אחד מהעדים נחשף אליו בנקודת זמן שונה, הבחין בו והגיב אליו ממקום אחר ובאופן שונה, על פי תיאורם של כל אחד מהם.

שני העדים, שלא נפל רבב בעדותם ובמהימנותם, מתארים אדם אחד, הוא המתלונן שנותר במקום האירוע גם לאחר סיומו, מותקף ומתגונן ואדם אחד, הוא הנאשם שנמלט מהמקום לאחר האירוע, תוקף את המתלונן

וגורם לו לחבלות. עדויותיהם מתיישבות היטב עם גרסת המתלון לפיה הותקף והוכה על ידי הנאשם ושוללות את גרסת הנאשם לפיה רק התגונן מפני המתלון, שניסה לתקוף אותו.

מאחר שכאמור, עדויותיהם של עדי הראייה היו אמינות בעיניי בהיותם נעדרי כל זיקה למי מהצדדים המעורבים או אינטרס בתוצאות ההליך, למעט החשיבות שראו בהבאת התוקף לדין, והנאשם עצמו לא יכול היה להצביע על מניע שהיה לעדי הראייה לתמוך דווקא בגרסת המתלון, נשמט הבסיס תחת גרסת הנאשם ואמינותה, לפחות ככל שהיא נוגעת לשלב אליו נחשפו עדי הראייה.

לכך יש להוסיף, שלא רק שאין מחלוקת באשר להמצאות המתלון שרוע על הרצפה בשלב כלשהו משלבי האירוע, עד הראיה מיבר סיפר בעדותו שהבחין בנאשם מפיל את המתלון על הרצפה והנאשם עצמו לא המציא כל ראייה לתמוך בגרסתו לפיה המתלון נפל שעה שהנאשם ניסה להתגונן מפני תקיפתו וכי בשל נפילה זו נחבל המתלון.

חיזוקים נוספים לגרסת המתלון, ככל שעדותו המפורטת, הקוהרנטית והאמינה דורשת ראיות כאלה, ניתן גם למצוא בכל אחד מאלה:

בהתנהגות הנאשם טרם האירוע, שעל אף שטען שעבד, בתקופה הרלוונטית, בסמיכות למקום עבודתו של המתלון, הודה כי הגיע למקום עבודתו של המתלון בכוונה "הלכתי אליו לא בשביל אלימות, אלא כדי לברר אתו מה קרה ביום השבת [...] הטעות שלי שהלכתי [...] לא הייתי צריך ללכת לדבר אתו [...] באיתי אליו. עבדתי קרוב. בכוונה באיתי אליו למקום שלו [...] עבדתי בצהלה [...] מקום האירוע קרוב לצהלה 5 דקות. גם אם הייתי עובד בתל-אביב במקום אחר, הייתי הולך אליו. נסעתי אליו עם הרכב".

בהתנהגות הנאשם לאחר האירוע, הימלטותו מזירת האירוע כשהוא מותיר במקום את המתלון פצוע ומדמם ברחובה של עיר, ללא כל ניסיון להזעיק עזרה רפואית וניסיונותיו להגיע לסולחה על ידי שליחת בני משפחתו ומכובדים לביתו ומשפחתו של המתלון כבר ביום האירוע.

כל אלה מעידים על כוונתו של הנאשם להתעמת עם המתלון ולפגוע בו.

ב"כ הנאשם בסיכומיו טען שעצם פנייתו של הנאשם למכובדי אום אל פחם ושליחתם אל ביתו של המתלון במטרה לסיים את הסכסוך בסולחה, מלמדת על כך כי במועד האירוע הייתה כוונתו "לברר עם המתלון למה קילל את אחיו ולא הייתה לו כל כוונה לתקוף את המתלון".

דומני כי בנקודה זו נתפס ב"כ הנאשם לכלל טעות. דווקא בעניין זה התנהלותו של הנאשם מעידה על תחושת אשם ורצון להימנע מתגובת נגד של משפחת המתלון.

המתלון אישר כי היו ניסיונות לסולחה, באמצעות נכבדי העיר ואף כי הנאשם הגיע לביתו והוא נשק לו כמקובל בקהילתם. עם זאת הבהיר כי לא הסכים להמשיך בניסיונות ההידברות לסולחה ומשכך היא לא יצאה לפועל ולא נערך בינו לבין הנאשם כל הסכם סולחה. דחיית ניסיונות המכובדים להביא לסיום הסכסוך בסולחה יכולה ללמד ולו לכאורה על עוצמת הפגיעה במתלון.

12. סוף דבר - כפי שהבהרתי לעיל, גרסת המתלונן שהייתה אמינה עליי, מהטעמים שמניתי בקביעת מהימנותו, נתמכה בעדויותיהם המהימנות והאובייקטיביות של עדי הראייה ומקבלת חיזוקים מהתנהלות הנאשם.

מאידך, גרסת הנאשם נסתרה באופן פוזיטיבי על ידי עדויות עדי הראייה והסבריו להתנהגותו עובר לביצוע העבירה ולאחריה, לא שכנעו אותי, בהיותם חסרי היגיון.

הנאשם לא סיפק כל הסבר הגיוני לנסיעה המיוחדת שביצע למקום עבודתו של המתלונן, ימים ספורים לאחר האירוע במגרש, כדי לברר מדוע קילל את אחיו - המאמן - ונתרה הסיבה ההגיונית היחידה והיא על מנת לנקום בו על מה שנראה כפגיעה באחיו.

הנאשם לא נתן כל הסבר הגיוני לסיבת הימלטותו מהזירה מבלי להעניק עזרה למתלונן, אף שראה שהוא נחבל ומדמם, ולרצונו בסיום מידי של האירוע בסולחה, מלבד החשש מתגובת המתלונן ומשפחתו למעשיו.

התוצאה, מכל האמור לעיל, היא שאני קובעת שהמאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את עובדות כתב האישום ומרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית על פי סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשע"ו, 20 אפריל 2016, במעמד הצדדים